

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1272/2021
09.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог АД „Железнице Србије“ Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 696/21 од 19.02.2021. године, у седници већа одржаној 09.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 696/21 од 19.02.2021. године, тако што се одбија, као неоснована, жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Вршцу П1 124/20 од 14.12.2020. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу исплати износ од 21.500,00 динара на име трошкова ревизијског поступка, у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 124/20 од 14.12.2020. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у периоду од 01.04.2014. године до 31.08.2015. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе одређено тим ставом изреке, као и трошкове поступка у износу од 74.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 696/21 од 19.02.2021. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев у целости.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на неодређено време. Висина накнаде за исхрану као и регрес за коришћење одмора утврђена је из налаза и мишљења судског вештака, а који су утврђени према параметрима из ранијег Колективног уговора. Утврђено је и да су тужиоцу накнада за исхрану као и регрес за коришћење одмора, мимо основне зараде, последњи пут исплаћени у 2002. години, а да почев од 2002. године топли оброк и регрес нису укључени у зараду нити су посебно исказивани, те да је након ступања на снагу Колективног уговора месечна зарада тужиоца остала иста.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу на име накнаде за исхрану у току рада и на име регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.04.2014. године до 31.08.2015. године исплати појединачно одређене месечне износе са каматом. Међутим, по оцени другостепеног суда, тужилац нема право на накнаду за исхрану у току рада и на име регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду, због чега је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев.

Врховни касациони суд је нашао да се основано ревизијом указује да је побијана другостепена одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, по коме запослени има право на трошкове за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, а Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, поново је предвиђено и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1., 5. и 6.), који мора бити исказана у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.10.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорати мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим Колективним уговором и Законом о раду, али само уколико је донета одлука којом је предвиђена висина регреса и топлог obroка.

Анексом Колективног уговора „Железнице Србије“ АД („Службени гласник РС“ бр. 4/06), одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора, па је одређено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора, док је одредбама члана 5. овог Анекса, затим чланом 18. став 2. анекса 7 Колективног уговора од 23.06.2014. године, као и чланом 57. став 2. Колективног уговора „Железнице Србије“ АД („Службени гласник РС“ бр. 4/2015) прописано да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час, док је ставом 4. истог члана прописано да се вредност једног радног часа умањује за 10% и износи 66,46 динара нето.

По оцени Врховног касационог суда, првостепени суд основано закључује да конкретизација овог права из наведене одредбе Колективног уговора („Службени

гласник РС“ бр. 4/2015), а која одредба је идентична и у Анексу Колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 4/06), није извршена, те да се из оваквог утврђења вредности радног часа не може утврдити и који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса, јер она није одређена у номиналном износу, нити је у номиналном износу одређена у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу. При том, висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, мора бити одређена у истом номиналном износу за све запослене, без обзира на њихову стручну спрему, радно место и коефицијент за обрачун и исплату плате. То значи да уколико би се прихватило становиште да је вредност ових трошкова урачунат у вредност радног часа, без одређивања висине накнаде у номиналном износу, висина накнаде за исхрану и регрес не би била иста за све запослене, већ би била у директној сразмери са коефицијентом радног места, што се не може прихватити и не би било правилно.

Како је другостепени суд, због погрешне примене материјалног права, одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду за исхрану у току рада и накнаду на име регреса за време коришћење годишњег одмора, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, преиначио другостепену пресуду, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Тужиоцу, према успеху у ревизијском поступку, применом одредби чл. 153, 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка у укупном износу од 21.500,00 динара и то за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, судске таксе на ревизију у износу од 3.800,00 динара и судске таксе на одлуку по ревизији у износу од 5.700,00 динара, према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама.

Из наведених разлога, применом члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић